

SØNDAG D. 23. JANUAR 2011

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Esajas Bog kap. 59 v. 1

Gammeltestamentlig læsning: Salme 40 v. 2-5a.

Prædikentekst: Mattæusevangeliet kap 14 v. 22-33.

Det er typisk Simon Peter, som vi kender ham - dette impulsive braldrehoved med de store ord og de store armbevægelser - ham der altid er med på den værste, forrest i det vildeste - - men så, når det virkelig gælder, så kan han ikke gemmenføre, hvad han er begyndt på, og svinger uberegneligt fra den ene yderlighed til den anden - ikke?

Sådan ser vi ham den ene gang efter den anden - tydeligst vel nok skærtorsdag aften, hvor han sværger Jesus troskab indtil døden, og få timer senere i ypperstepræstens gård, efter at Jesus er taget til fange, dér bander han på, at han aldrig har kendt Jesus.

Og her - ud på vandet, se bare! Og så ... buksevand!

Hvad foregår der dog inde i hovedet på den mand ??? - - -

Det er nok ikke så svært at svare på. Vi kan jo bare spørge hver især: Hvad foregår der inde i hovedet på os selv?

Jeg kan i hvert fald godt genkende noget af Peter i mig selv. - Det er herligt at synge af lungers fulde kraft: Han satte mine fødder på en klippe - - - I min Gud har jeg fundet styrke.

Hvor har jeg dog tit sunget sådan om søndagen - - og så om mandagen var det helt andre forudsætninger, småttænkte beregninger om rimeligt og fornuftigt og sikkert og hvad kan betale sig, der styrede mine ord og handlinger og valg, som så bagefter viste sig alligevel ikke at kunne bære. Måske var jeg så for stolt til at indrømme det og lod, som om alt var OK, mens bølgerne bruste og vandet nåede mig til næsen - - eller også

Se, nu har Mattæus næppe taget denne episode med i sin evangelieberetning, for at vi skulle se, at Peter kunne være lige så tåbelig - lige så overmodig og lige så vankelmødig og svag som vi selv. Og han har slet ikke taget den med for at fortælle os, at det er helt OK at være leve sådan.

Han har fortalt dette, for at vi skulle lære Jesus at kende, og om muligt lære at forstå den vej, han kalder og fører os ad - eller i det mindste turde regne med ham på vejen.

For det er undertiden en mærkelig vej - menneskeligt tænkt og logisk beregnet ofte en tåbelig vej, måske ligefrem en farlig vej. Men det er også - og først og fremmest den vej, hvor vi gang på gang ser, at det var sandt, da Jesus sagde: "Mig er givet al magt i Himlen og på jorden." - Og det er den vej, hvor vi ofte kan stå midt i tilværelsens bølgegang, hvor vi ikke burde kunne finde fodfæste, og alligevel kan vi synge sandt: "Han satte mine fødder på en klippe."

Jesus selv gik hele den vej først. I fuld tillid til sin Far i Himlen, i ødsel kærlighed til medmennesket - i ydmyghed, i sandhed. I skarp modsætning til dem med magt og rigdom og ære og regler og glories, der skulle pudses offentligt hver dag - alle dem, der havde deres på det tørre.

Den vej førte Jesus lukt i døden på et kors. Dødens bølger slog ind over ham - også selv om han ikke tvivlede. En tåbelig vej, en farlig vej, vil mange sige - - og man lagde ham i en grav, dér hvor alle menneskers vej ender.

Men nej, vejen endte ikke dér - for påskemorgen opstod han af graven, oprejst ved Guds Ånd - ligesom da han selv greb fat i Peter og trak ham op af bølgerne.

Sådan er hans vej - og det er præcis derfor, at vore småttænkte beregninger og kolde, logiske og selviske navigationer gennem livet ikke dner på den vej, Jesus kalder os ad.

Det var ikke Peters dumdristighed eller overmod, der fik ham til at springe over rælingen og ud på det dybe vand den dag på søen. Han gjorde det, fordi Jesus kaldte ham derud - - ganske ligesom han har kaldet os og til stadighed kalder os, ud på det dybe vand, hvor vi ikke selv kan bunde.

Så længe vort liv bevæger sig risikofrit på det tørre land eller blot dér, hvor mener at vi kan bunde, så vi har kon trol over tilværelsen, så længe bliver kraften i vore handlinger kun den kraft, vi selv kan præstere - og kærligheden i vore hjerter og hænder rækker kun så langt, eller rettere så kort, som vor selvished tillader. Og vor tro og tillid kan aldrig kigge op over kanten af vor selvbekymring. Og vor livsglæde har kun det sjov, vi selv laver, at nære sig ved.

Og hvor den vej fører os omkring og fører os hen, er tydeligt for enhver, der tør se med ærlige øjne på livet på denne jord, hvor mennesker slås og gør hinanden ondt, mennesker sulter og lider nød - velbjergede menneskers fredelige liv smuldrer, familier går i stykker, børn lades i stikken, og tomhed og livslede lurer under smukke facader - - kom jeg mon til at sige, at det er risikofrit at holde sig dér, hvor vi mener, vi kan bunde? Det er det ikke!

Jesus kalder os ud på det dybe vand, hvor vi ikke kan bunde. Derud, hvor vort liv helt afhænger af, at han selv er til stede, han, der har al magt i Himlen og på jorden - at vi følges med ham, holder os ham for øje - derud, hvor vort liv er afhængigt af hans kærlighed og nåde - af hans død og opstandelse - af hans Ånd, som oprejser os til Kristuslivet og som rejser os op igen og igen, når vi falder på vejen.

Enhver, der kan huske, hvad Ny Testamente siger om dåben, kan høre, at det er ganske samme sag, vi her har fat i.

Det var Peter, som på pinsedagen stærkt og præcist sagde: "Omvend jer og lad jer alle døbe i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse, så skal I få Helligånden som gave."

Det er jo pudsigt, at vi i Ny Testamente ikke har bare en antydning af, at Peter selv var blevet døbt - - eller måske var det denne oplevelse på eller i Genezarets bølger, han så som sin dåb.

For det er det samme, der sker i dåben - Jesus kalder os ud, hvor vi ikke kan bunde - ud hvor vi må slippe os selv, og kun kan gøre ét - nemlig råbe: "Herre, frels mig!" Og han fisker os op fra døden til livet - til et nyt liv i hans kærlighed og kraft og glæde - et liv i den levende Guds tjeneste for at være med i Guds frelsende gerning på jorden.

Hvilket menneske kan gøre Guds gerning - den evige, hellige, almægtige Gud, som er grænseløs kærlighed - hans gerning?

Jeg kan ikke - du kan ikke - - og om vi lagde alle vore kræfter sammen, så kunne vi ikke. Når Jesus kalder os til tjeneste, så kalder han os virkelig ud på det dybe vand, hvor vi ikke kan bunde.

Men han kalder os aldrig nogen steder hen, hvor han ikke selv er til stede og går foran os. Han kalder os aldrig ud på en vej - så umulig og ufremkommelig den kan se ud - hvor hans kærlighed ikke baner vej for os. Han lægger aldrig en byrde på os - så tung og ubærlig den kan synes - uden at hans kraft bærer både byrden og os.

Prøver vi så blot et øjeblik selv at finde vej og selv at bane vor vej og selv at slæbe byrden - så synker vi ligesom Peter. Så er det godt at kunne Peters bøn udenad - og den er til at huske: "Herre, frels mig." Eller med lidt andre ord - den mest bedte bøn i hele den kristne kirke næst efter Fadervor - den bøn, vi også skal bede om lidt i vor nadverfejring: "Herre, forbarm dig!"

Og så gør han det. Griber fat i os - fører os videre ad sin vej - betror os at være med i den levende Guds tjeneste - - og vi oplever, at når han er der, og vi er, hvor han er, så kan vi, midt i alle bølgerne, hvor vi selv ikke kan bunde, dér synge sandt: Han satte mine fødder på en klippe.

Lad os nu sidde i stilhed nogle øjeblikke og hver især lytte efter hans kald til os - eller bede den bøn til ham, som vi hver især må bede.